

Sygn. akt VIII U 41/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Anna Capik-Pater
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2017 r. w Gliwicach

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 14 grudnia 2016 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSR del. Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 41/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 grudnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury uzasadniając, że w myśl art. 110 a ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15 z uwzględnieniem art. 110 ust 3 , jeśli do jej podstawy obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadające w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust. 5 jest wyższy niż 250%

Nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w przypadku ubezpieczonego jest niższy niż 250%. (akta rentowe)

Ubezpieczony odwołał się od wyżej opisanej decyzji wnosząc o jej zmianę i zasądzenie od organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego . Ubezpieczony podniósł, że działał w przekonaniu, że druki (...) zawierają całość jego wynagrodzeń z pracy w górnictwie i co do przeliczenia zawierają takie same składowe jak przeciętne wynagrodzenie

liczone dla całego kraju. Ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury w szczególności poprzez uwzględnienie dochodów z tytułu Barbórki, deputatu węglowego, 13 i 14 pensji, które w latach 80 -tych i 90-tych ubiegłego wieku nie podlegały składkom na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych i ustalenie na tej podstawie nowego wwpw. Ubezpieczony zażądał wyjaśnienia czy druki Rp-7 za lata 1980-1996 obejmują całość jego wynagrodzeń uzyskiwanych w tym czasie. (k. 2,3

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z braku podstaw do przeliczenia świadczenia w oparciu o przepis 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.).(k. 5)

Ubezpieczony nie wniósł żadnych zastrzeżeń co do treści odpowiedzi na odwołanie. (k. 9).

Sąd ustalił:

Ubezpieczony decyzją z dnia 20 maja 1997r. , począwszy od dnia 1 lutego 1997r. ma przyznane prawo do emerytury górniczej . Wypłatę świadczenia zawieszono z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczonego.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie z lat 1982-1989 i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 100,70 % , oraz został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony z wnioskiem o ponowne przeliczenie świadczenia z dnia 9 grudnia 2016r. przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu obejmujące lata 1972-1981 oraz 1990-1997 oraz pismo KWK S.A. z dnia 24 listopada 2016r. (k. 56,58-50 akt rentowych).

Organ rentowy w oparciu o przedłożone dodatkowo dokumenty ustalił , że wwpw nie przekracza 250%. (wyliczeni k. 61 akt rentowych) .

Decyzją z dnia 14 grudnia 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. K. prawa do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury uzasadniając, że nie zostały spełnione przesłanki art. 110a ustawy emerytalnej.

W trakcie postępowania zgromadzono dowody w postaci druku Rp-7 z rozbiciem na poszczególne składniki wynagrodzenia oraz uzyskano informację, że deputat węglowy został wypłacony w pełnej wysokości, oraz , że w kartotekach zarobkowych brak jest informacji o wypłacie nagrody z tytułu barbórki (pismo k. 23) .

W oparciu o te nowe dowody organ rentowy obliczył , że wwpw ustalony na podstawie zarobków z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia w tym z uwzględnieniem roku 1997 (po przyznaniu emerytury) wynosi 246,12%. (k. 30-31

Ubezpieczony nie zakwestionował powyższego obliczenia i nie wniósł o przeprowadzenie dodatkowych dowodów w sprawie . (protokół z rozprawy z dnia 15.09.2017).

Sąd ustalił wyżej opisany stan faktyczny w oparciu o akta rentowe, ubezpieczonego, dodatkowo złożone druk Rp - 7 i informację z KWK k. 23-25, obliczenia organu rentowego k. 31).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego obliczenia wysokości emerytury w myśl art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U. z 2016r., poz. 887 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią art. 110a wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie natomiast z treścią art. 15:

1. Podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

4. W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

5. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

6. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że ubezpieczony nie posiada uprawnień do przeliczenia emerytury w oparciu o wskazany przepis art. 110a. Nie zostały spełnione przesłanki określone w tym przepisie.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych podlegają reżimowi procesowemu właściwemu dla spraw cywilnych. Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Stosownie natomiast do art. 232 § 1 zd. 1 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne - art. 6 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia: 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 5-6, poz. 76, 11 lipca 2001 r., V CKN 406/00, Lex nr 52321, 12 kwietnia 2000 r., IV CKN 22/00, Lex nr 52438; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 grudnia 2003 r., I ACa 1457/03, OSA 2005, z. 3, poz. 12).

Z kolei w myśl art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

W niniejszym postępowaniu, ubezpieczony reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika po otrzymaniu wycień organu rentowego nie składał nowych wniosków dowodowych. Nie odniósł się także do argumentów podnoszonych przez organ rentowy w piśmie z dnia 14 czerwca 2017 r., pomimo tego iż został do tego zobowiązany przez Sąd pismem z dnia 23 czerwca 2017 r. Tym samym nie kwestionował zajętego przez organ rentowy stanowiska.

W związku z tym Sąd oparł się na wycieniach organu rentowego niekwestionowanych przez ubezpieczonego i nie prowadził szczegółowego postępowania dowodowego celem ustalenia rzeczywistej wysokości zarobków ubezpieczonego w latach 1980-1996 prócz zgromadzonych dowodów w postaci druku Rp-7 i pisma z Kopalni z dnia 4 maja 2017r. oraz braku dalszych wniosków dowodowych ze strony ubezpieczonego.

Mając zatem na uwadze powyższe ustalenia i rozważania Sąd uznając zaskarżoną decyzję za prawidłową, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

(-) SSR del Anna Capik - Pater